

Говори се, че истината не трябва винаги да се казва, и че понякога е по-добре да си премълчиш, или да излъжеш. Така ли е?

Балзак е сравнявал истината с лекарство, което е като горчиво питие, но затова пък възстановяващо здравето. Но за да разберем какво означава истината за нас, трябва да го приложим на себе си. Можем ли да излъжем или измамим някого-преподавателят в университета, началникът в работата, неприятният съсед, най-добрият ни приятел, майка ни? Да излъжем някого от тях без много усилия, някой неохотно, един-за голямо нещо, а пък друг-за дребно нещо? Не е ли толкова страшно за нас? Истината има ли цвят или нюанси? Може би има чиста истина, а има и сива, едва доловимо? Това е сякаш капка (само една мъничка капка) черна боя е паднала от четката в чашата с чиста вода, утаила се е на дъното и е трудно да се разбере, че водата е замърсена. Това, което сега е в чашата, не е вече чистата и безвредна вода. Само че ние можем и да не забележим това нещо.

Могат ли и нас да ни лъжат? Началника, който ни задържа заплата, когато сметките ни са разчетени до определената дата и ни обяснява, че не зависи от него, приятелят, който скрива за свободно работно място, от което сте се нуждаели и обясняващ, че е мислел, че тази работа не е подходяща за вас и т. н. Ние живеем в един свят, който носи последствията от грехопадението на човека, и в който навсякъде всички взаимно се лъжат.

Но съгласете се, че когато ни лъжат нас, това веднага го забелязваме.

Някак си веднага ни става ясно и чувстваме, че да ни лъжат е нещо непочтено и непростимо. Ние веднага си задаваме въпроса: **Защо той или тя постъпи така с мен? Когато ни излъжат, ние веднага разбираме, че истината си е истина и няма никакви нюанси.**

Но ние можем и да не забележим как лъжата прониква в собствения ни живот. Всяка грешна постъпка, дори и най-ужасната, започва с една малка крачка встрани от правилното действие. Ще можем ли да гледаме в очите и да прегръщаме приятелят, който ни е излъгал, или сме излъгали, помнейки този факт?

Защо Бог толкова държи на истината? Може би защото Той е истината, и защото само пребъдвайки в истината, човек може да се чувства добре! Човекът е създаден в свят без лъжа, в свят идеално функциониращ в истина и чистота. Не е имало лъжа и не е имало нужда от нея. Нашата съвест всеки път ни подава тревожен сигнал, когато не постъпваме според истината и излъжем. Може би това е причина да не можем да заспим и да се въртим под одеялото отново и отново? Вътре в себе си, ние чувстваме, че сме виновни! Но пред кого и в какво? Не е ли пред нашия Създател, Който Сам е вложил това чувство в нас?!

Господ иска всеки от нас да живее в истината. Божието слово казва, че истината освобождава, тя ни прави свободни от лъжата, измамата, гнева, неувереността, чувството за вина и срамът. **Ако ние все още допускаме лъжата в живота си, тогава били ли сме освободени?! Ние сами правим избор и действаме според него. А какъв е изборът ни-да живеем без лъжа или да я допускаме, той е въз основа на това, доколко обичаме нашия Господ Исус Христос.**

Великият Творец, Създателят на цялата вселена, мисли за нас и желае ние да сме свободни. Не мислете, че няма абсолютна истина и няма абсолютна лъжа, мислете за вашия избор. Сам Исус Христос, нашият Господ е казал: **"Аз съм пътя, истината и живота."** Тогава, ако ние обичаме Господа, можем ли да си позволим макар и малко да грешим и да допускаме лъжата в живота си, още повече като знаем и това, че дяволът е баща на лъжата?!

Помислете си къде искате да бъдете през вечността, защото в Откровението се казва специално за всички, които обичат лъжата и лъжат, че участва им ще бъде в огненото езеро. **Бог ни е дал право на избор и ние сами чрез изборите в живота си се определяме за вечността. Докато все още има време и сте тук на тази Земя- не отлагайте за утре, скъсайте завинаги с лъжата и влезте в свободата, която ви е обещана!**

Превод: Светлина за теб